

Dream Factory OSTRAVA

SNÁŘ Z TOVÁRNY

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2016

SOBOTA 4. ČERVNA 2016

5

O punku s Mikuláškem a mandlové duši

Páteční noc patřila posezení u táborového ohně po představení Studia Palm-OFFka *MIČENÍ BOBŘÍKŮ*. Podívat se na ně šla i Pavla Gajdošíková, herečka souboru Divadla Petra Bezruče, která se na festivalu představila hned ve třech různých rolích – Adiny Mandlové v inscenaci *Spolu*, shakespearovské múzy v *site specific* Jana Mikuláška v *Nových koupelnách* a nakonec v roli Pamely v gangsterce *Fligny, koks a kutilové*. Přepad u táborového ohně ustála a v následujících pár řádcích je záznam našeho krátkého rozhovoru.

Asi nejsledovanější na letošním Dream Factory byla *site specific* speciálně pro fes-

tival vytvořená režisérem Janem Mikuláškem ve spolupráci s vámi, souborem Divadla Petra Bezruče. Jaké s ním bylo setkání? Pro mě to bylo první setkání s panem Mikuláškem, znala jsem ho samozřejmě jako režiséra, nějaká představení jsem viděla, ale osobně jsem s ním ještě nespolupracovala. Byl to, nebojím se říct, jeden z mých snů, poznat tuhle poetiku stylizovaného divadla, kterou tolik neznám. A musím říct, že mě to neuvěřitelně nabilo. Sice byl tenhle *site specific* projekt nazkoušený za dvě zkoušky, všechno ty bylo strašně narychlo, takže to byl fakt punk, ale myslím, že jsme se nádherně stmelili a hlavně to s ním byla jedna velká vlna energie. Takže super!

Na té inscenaci pro *Nové koupelny* mě asi nejvíc zaujala část, kterou jste nazvali diskotékou a kde jste zhudebnili dva Shakespearovy sonety. Tam jste aspoň pro mě ukázala výrazné pěvecké kvality – hrajete v nějaké kapele?

Ano, hraju ve třech kapelách a právě pan Mikulášek oslovil mě a Míšu Sedláčka, abychom nějaké sonety zhudebnili. Míša Sedláček zhudebnil jeden, ale ten se nakonec nezrealizoval, protože se nestihl nakorepetitovat. Já jsem tedy dělala ty dva sonety, které jste slyšeli, na nichž jsem spolupracovala s Kubou Buryškem a s Milanem Cimerákem. Myslím, že to bylo strašně super, protože už jenom

Pokud to někoho zajímá

Ráno budík mlátí do prázdných stěn ubytovny a jeho zvony třesou budovou tak, že by to probudilo i mrtvého. Probudí však šéfredaktora Snáře z továrny, který už třetí noc po sobě nestrávil v posteli více než tři hodiny? Probudil. Zadejte PIN kód. Píšu své telefonní číslo. Špatný PIN kód, zadejte PIN kód. Píšu své telefonní číslo a mžourám očima. Špatný PIN kód, zadejte PIN kód. Počet zbývajících pokusů – 1. Pak asi následuje exodus telefonu, vymazání paměti čísel, paměti SMS, paměti písniček, paměti otisků prstů, jak ho svírá nechápe, proč se nechce ta krabička pustit. Zadávám znovu své devítimístné telefonní číslo. Poslední číslo se nechce napsat. Jak to, že mi to dovolí jen osm číslic. Potím se. Chci ještě aspoň jednou v životě volat, psát SMS. Soustředím se. Zadejte PIN kód. Mžourám. Co je to PIN kód? A pak mi to dojde. PIN jsou ty čtyři číslice. Fajn, tenhle boj jsem ještě vyhrál. Píšu. Snídaně. Píšu. Oběd. Píšu. Tři čtvrtě na tři – Hubte trampy, serou v lese. Jasně, Bezruč. Za pět tři u Bezručů – kde jsou všichni? A pak mi to dojde. A tak ležím na Hlubinu, deset minut zpoždění, to jde. Divadlo. Divadlo. Small Town Boy se zpožděním začal, se zpožděním skončil. Chtěl jsem Fligny od půl sedmé. S vyplazeným jazykem dobíhám v padesát dva. Už mě nepustí. A pak mi to dojde. Nejen já chodím na divadlo, ale i divadlo chodí na mě. Zajímalo by mě, co by o mně napsalo. A ještě ke všelijakému číslu Snáře – pokud by si někdo chtěl počíst v Shakespeareových Sonetech, které jsme včera citovali, tak může zde: William Shakespeare: Sonety. Přel: Jan Vladislav. Praha: Mladá fronta, 1970.

Dominik Melichar

Na čepu tmavý speciál: Jan Čep

„Pivo není vším, čím se proslavila Litovel,“ čte si Dr. Factory v Prostějovském deníku z 24. května 2013. „Jan Čep byl jedním z nejznámějších litovelských rodáků. Jako spisovatel se proslavil povídkami a básněmi,“ objeveně se pokračuje. Záhy ale redaktor čepovské vzplanutí bere zpět a věnuje se opět čepované chmelovině: „Litovel znají všichni především díky pivu.“ No dobrá, když Jan Čep, tak i Dr. Factory zkouší litovelské čepované. A to pod mocným dojmem odrhovačky olomouckého folkaře Karla Plíhala: „Litovelská desítka / v rozkošného medvídka / zakrátko tě promění. / Stačí bodrý chlapecký stisk / nebo natržený pysk / větrákem odvané trápení.“ Odvane, ovšem jen zdánlivě, jak to věděl i Jan Čep, když v povídce Kozlovice líčil návrat z hospodské tancovačky: „A k čemu to všechno je! Ráno bude spodnička pošlapána, krajky budou roztrhány a smutno jí bude víc než jindy. A přece není možno zůstat doma, zadusila by se; dnes bude tančit, a za pár hodin začne znovu včerejšek v blátě a na hnoji.“

I dva ostravští herci vystupující v rámci Dream Factory skončili v hnoji. Tedy v noční putyce, které místní říkají Hovna. Jeden kumštýř po napadení ostrými chachary zůstává v domácím ošetřování, druhý je dokonce ve špitále. Noční čep je v Ostravě krajně nebezpečný, stejně jako jízda tramvají, však také od tohoto týdne doprovází „noční lokalky“ strážníci. Že by kvůli Továrně na sny?

Rána až na hnůj. To se stává, slezský básnický bard Vít Slíva o tom ví svoje a tohle vyprávěl při jedné seanci, kterou si Dr. Factory pečlivě zaznamenal. Poeta popisuje pouť ze Zubří do Frýdku, kterou zpracoval v básni Okolo Frýdku, ale tohle je dovětek za textem určený jen lékařům. Krásně čepovský, protože Slíva na Čepa nedá dopustit: „V neděli 7. srpna 1994, sotva jsme s Marií vyrazili na třetí vandr, tentokrát do valašských a slezských Beskyd, vyvstala nad poutním chrámem v Zašově hrozivá mračna a hnala nás k Zubří. Tam nás dostihla, takže bylo nutno uchýlit se pod hostinské přístřeší. Bouřka neustávala dlouho do noci a pít také ne. I stalo se, že jsem ztropil kruté žárliovou scénu a moje milá Marunka s pláčem utekla na stopa. Po ránu jsem se probudil ve škarpě, promoklý, zachumlán v igelitu – a vydal se do Rožnova na vlak. Kam ale teď? – Do Frýdku! Do vzpomínek, v nichž bříká muzika a pláče ta moje z nejmilejších.“

Váš Dr. Factory

Shakespeare sám o sobě, a k tomu překlad pana Hilského, dával té hudbě melodii, takže to trvalo asi půl hodiny a bylo to hotové.

Kromě site specifíc pro Hlubinu s Janem Mikuláškem jste na Dream Factory vystupovala ještě v inscenaci Spolu o fiktivním setkání Adiny Mandlové a Lídy Baarové. Bylo těžké vrátit se do téhle doby a do těchto postav?

Když jsme to začali zkoušet, tak jsme se samozřejmě pročitaly paměťmi obou hereček a ta doba – to je prostě nonšalance, ale taky velká výzva. Koukaly jsme taky na dobové filmy, ale vlastně jsme nechtěly být ani Mandlová, ani Baarová, to by bylo prostě nereálné, ale spíše jsme se snažily najít tu duši. Nejvíc nám každopádně pomohl vztah k textu Tomáše Vůjtky, který nás nakonec sám vedl. Ten text psal původně pro rozhlas, pro starší herečky. Tam to ale nakonec nějak nedopadlo, a tak

Tomáš Vůjtek oslovil nás dvě se Zuzanou Truplovou a šli jsme s tím do Lesa. Nádherné na tom je, že už v samotném textu šlo cítit všechny zákruty a problémy a to nakonec herce vede samo. Byla to prostě skvělá práce.

A konečně v rámci festivalu jste se ukázala ještě v tarantinovské inscenaci Fligny, koks a kutilové. Jste tarantinovský typ? No jasně. Kdo nemá rád Tarantina?

No to byste se divila...

Tak já se snažím být typ na co nejvíc věcí, ale Tarantino mě prostě baví. Navíc tady bylo výborné setkání s Edem Kudláčem, který to režíroval. To je neuvěřitelný člověk ze Slovenska, který vypadá jako animovaná postavička a je prostě skvělý a je s ním strašná sranda. Tohle zkoušení bylo spíš za odměnu, taková jedna velká party.

Děkujeme za rozhovor
ptal se Dominik Melichar

RAINALD GOETZ: VÁLKA

Úryvek ze scénáře

3. Uspořádat

Heidegger: Děti, nebe, dobrotivý Bože, tady jsem, haló, haló, co pak je, co máte, co pak se jen stalo
ZZDO: Díky bohu pane pane že jste tady pan Stammheimer dobře jenom dobře že jste konečně tady víte pane Heidegger
H: Rozbívám všechno
SM: Rozbiju tady všechno Na Kusy
ZZDO: Pane Heidegger vidíte podívejte tak už to teď chodí po celou dobu jen tak řve ten ten tady tak to přeci nejde ten tady stále řve tak tak dokola
SM: Hanno Hanno Hnus
H: No tak. Co pak co pak
ZZDO: Ten ten
SM: Žvásty, skučení, blábol
ZZDO: Vidíte pozorujete to to tedy není že by člověk nemohl o všem diskutovat a my bychom to také všechno byli a mohli prodiskutovat ale tato forma není tedy formou tou jakouž tou na které se dohadujeme běžným

SM:

H:

SM:

H:

způsobem rozumnou tedy vážně branou diskusí což by bylo nutné, kdybychom odlišně ve které my odlišně dohromady to můžeme probrat a to jsme vyložily a chtěli

Brbli brbli
Slinty slinty slinty
Plky plky plky plky
Mučení
Hnus
Prádlo

Zcela správně, dobře, přesně, jak říkáte, diskuse, Wilhelme drž hubu, první otázka otázka jedna, pružná hranice mezi záchranou a nebezpečím: nedal by se evropský projekt výstižně popsat touto formulací?

Báječné
Idiot
Hanno slinty blábol žvást
Hnus hnus

Ticho Wilhelme, říkám, ať chce otázku identity Evropy zodpovědět kdokoli, neobejde se bez udání toho, čím Evropa není.

Dvojí domov jako četba lyrické poezie

Ve včerejším čísle zpravodaje jsem poznamenala, že jako písíci herec je Tomáš Dianiška zvláštní úkaz. Se stejnou nadsázkou říkám, že takovým nezvyklým zjevem je mezi našimi herečkami Lucie Trmíková. Autorka hry Mlčky křičet, ale hlavně pozoruhodných dramatizací. K napsání scénáře, z něhož vzešla inscenace Dvojí domov, ji inspirovaly povídky Jana Čepa. Ani bezprostředně po zhlédnutí jedné z repríz jsem nedokázala formulovat, proč na mě udělala mimořádný dojem. Nedokážu to ani teď, ale onen silný dojem přetrvával. Asi nejlépe dokážu zážitek z Dvojího domova vystihnout tak, že jej přirovnám k četbě lyrické poezie – když ji čtete, je podstatné, co se odehrává uvnitř, ve vás. Inscenace sama má vnitřní dynamiku a zvláštní napětí, které se jí podařilo na mě přenést. Strůjcem onoho napětí je mj. výtvarník Igor Korpaczewski, který během představení vytvoří velkoformátovou malbu. Nejspíš pokaždé trochu jinak, ale zjevně se při tom nechává inspirovat slyšeným – nejen slovem, ale i hudbou Martina Dohnala. Nepátrejte po smyslu, nechte se inspirovat jako on. Sama se těším, až dnes uvidím, jak se abstraktní textovo-hudební koláž přelila na plátno.

Tereza Hýsková

ČTVRTÝ DEN – UŽ JE SNEM

Tremповé v době alžbětinské

Inscenace pražského divadla A studio Rubín Hubte trampy, serou v lese může být svým tématem chápána jako kus vhodný do venkovního prostředí, nejlépe na volné prostranství mezi slavnostním ohněm a ležením v trampské osadě. Ovšem, byť to není divadlo přehnaně intelektuální, je stále velmi křehkou sondou do prostředí, jež se sice jako křehké nereprezentuje, ale krabice s razítkem „fragile“ by mu padla jak ušitá na míru. Příběh z pera Ondřeje Novotného je o prastarém přátelství mužů, kteří toto stvrdili vlastní krví a slibem k všemocnému Manitouovi. Do tohoto přátelství však vstoupí žena, přátelství vezme za své a někteří účastníci se ukážou být někým jiným, než doposud byli. Inscenaci v rámci Dream Factory přenesli tvůrci z malého pražského divadélka do obrovského plenéru nadto s takovým geniem loci, jako tzv. Předsklípek v Dole Hlubina. Když pomínu všechny detailní proměny oproti běžnému uvádění inscenace – představení začalo ve tři odpoledne, takže se například nedalo zhasnout, když měla být na jevišti tma –, ukázala ve spojení s novým prostorem jeden svůj dosud skrytý význam. Může se sice halit do skautských uniforem a balit do usáren, zjevila však svůj potenciál arénového divadla, které jako by se vracelo k tradici renesančního potažmo až antického divadla. Kdo by to od veselohry o čundráčích čekal...

Dominik Melichar

Maloměšťák vs. gay

V pro festival zcela novém prostoru Divadla vědy předvedl včera tým Divadla Letí svou rok starou inscenaci Small Town Boy. Roztříštěný obraz dvou (možná tří) homosexuálů, kteří svádí zoufalý boj se šosáctvím a maloměšťáctvím, které je uvrhuje do potupné duševní ilegality. A zatímco na jevišti, které doposud hostilo především didaktické vědecké pořady pro mládež, defilují všechny myslitelné manifestace homofobního šovinismu, ale i arogance ze strany samotných homosexuálů, v hledišti už se ozývá první šustění silikonových kuliček – toliko náplní minifatboyů-polštářků, na nichž diváci sedí. A když probíhá závěrečná, téměř nekonečná část představení, v níž se už vůbec nehraje, ale v podstatě jen demonstuje za práva té či oné strany v konfliktu o postavení jiné sexuální orientace ve společnosti, ukáže se být prostor divadla znovu činitelem, který sice nemůže za to, zda je představení dobré, či špatné, ale které dokáže rozhodování velmi ovlivnit...

Dominik Melichar

Stařena v boji o respekt

V rámci festivalu Dream Factory se umělecký tým Staré Arény představil (a představil) třemi inscenacemi – Haprdáns, Hřeby v hlavě a dnes Zlý jelen. Včerejší inscenace Hřeby v hlavě je sci-fi inspirované Sorokinovým románem Telurie. Nejen v tomto případě se ve srovnání s ostatními ostravskými scénami jedná o netradiční dramaturgický výběr. Divadlo v Ostravě je fenomén sám pro sebe. Inscenace, které tu vznikají, mnohdy vynikají svou specifícností nad rámec republikového kontextu. Přestože Stará Aréna tuhle definici ostravského fenoménu naplňuje, málokdo ji zařadí mezi zdejší oficiální scény. Komorní scéna Aréna, Divadlo Petra Bezruče a Národní divadlo Moravskoslezské zde má svoji neotřesitelnou pozici a tvůrčí tým Staré Arény o podobné místo na slunci bojuje. I když v současnosti z pozice podceňovaného outsidera. Nicméně svou odvážnou a nekonvenční dramaturgií na sebe poutá pozornost. A rozhodně do kontextu ostravského divadla patří. A ačkoliv se jí příliš pozornosti nevěnuje, stejně tak patří i do programu tohoto festivalu, kde by měla mít jako autentická ostravská entita právo na existenci a srovnání s ostatními místními soubory.

Kateřina Málková

Je to jen bojovka!

Pro tento díl ohlednutí za produkci předešlého dne festivalu jsme zvolili téma prostoru a jakým způsobem pracuje či nepracuje, ovlivňuje či neovlivňuje uváděný kus. Závěr dne patřil kontroverzní inscenaci z pražské Palmovky Mlčení bobříků o tom, co všechno se stane, když se mladá holka postaví komunistickému režimu a ilegálně vede skautský oddíl. Shodli jsme se v redakci, že i přesto, že představení bylo uvedeno v jedné z industriálně těhotných místností Dolu Hlubina, tvůrci se specifiky místa vůbec nepracovali, a tak se tu vlastně nedá o ničem psát. Já k tomu jen podotknu to, že na Palmovce bych nemohl jen tak sejít z hlediště a opřít se o nějaký náhodný sloup držící konstrukci celé stavby, abych lépe viděl. A jinak ve vztahu Jan Frič (který inscenaci režuruje) – ostravské publikum se znovu ukázalo, jak málo jsou zdejší končiny nastavené na takové množství svobodomyšlnosti v divadelním jazyce. Ale to už prostor jedné budovy dalece přesahuje.

Dominik Melichar

sobota 4. června 15:00 | Důl Hlubina

ZLÝ JELEN

Stará aréna

režie **Pavel Gejguš** / hrají **Petr Sedláček, Ondřej Malý / Filip Březina, Eliška Adamovská / Andrea Berecková, Ondřej Beseda, Jan Chudý / Jiří Krupica, Anna Polcrová, Jan Lefner, Jonáš Moravec, Radek Slaný**

Inscenace frašky Václava Klimenta Klicpery Zlý jelen, kterou režisér Pavel Gejguš nejprve nastudoval pro letní venkovní

provedení v ostravských Komenského sádkách, byla pro velký divácký úspěch upravena do komorní verze s menším počtem postav a pod názvem Zlý jelen v domě přenesena do Staré arény. Mladý ostravský soubor složený z talentovaných herců představuje klasický text jako svižnou detektivní komedii pojednávající o hledání pytláka, o úplatcích a také samozřejmě o lásce. Nicméně pátrání po domnělém viníkovi, který na začátku zastřelil „zlého jelena“, nevyústí jen v radostné veselí a přípravu na dvě svatby, ale přináší i závažnější zamyšlení např. na téma korupce. To vše za doprovodu živé kapely.

sobota 4. června 21:30
Důl Hlubina – Vršek

Ágota Kristóf, Aleš Čermák
TŘETÍ LEŽ
MeetFactory

režie, scéna **Aleš Čermák**
hraje **Jakub Gottwald**

Dramatizace slavné románové trilogie (Velký sešit, Důkaz a Třetí lež) maďarsko-švýcarské spisovatelky Ágoty Kristófy vypráví příběh dospívajících dvojčat, která matka za války odloží k babičce na venkov. Chlapci se tak

ocitají v prostředí cynického světa, kde se krutost a pokrytectví pokládají za správný postoj a vražda za možný postup. Chtějí-li přežít, musejí přistoupit na pravidla hry: chladnokrevnost a neústupnost... Další z pokusů vypořádat se na divadle s tvorbou mimořádné autorky, pro jejíž dílo je typický úsečný, chladný a čistý styl, tentokrát zpracoval v podobě komorního monodramatu konceptuální umělec a režisér Aleš Čermák. Společně s hercem Jakubem Gottwaldem, jehož jedinými rekvizitami jsou mikrofon, provaz, hlína a voda, pak kladou důraz především na vizuální stránku inscenace a z minima prostředků vytvářejí skutečně strhující drama.

sobota 4. června 22:30
Důl Hlubina – volný vstup

MASTIX & BŘI MEDVĚDI

Dvojkonzert zcela jedinečných hudebních těles Klicperova divadla v Hradci Králové!

MASTIX

Zábavová a hlavně zábavná kapela složená (nejen) z herců Klicperova divadla vás chytne a nepustí! Stejně jako lepidlo na kníry a paruky, po kterém je pojmenovaná! Mastix je to jediné, co potřebujete! Nabízí nepřehledné hudební spektrum od country, přes punk, disko, šanson až po funky! A především skvěle povyrazení a nekončící show plnou písní z inscenací divadla i mimo něj! Kapela, kterou nepřeslechnete!

sestava **Isabela Smečková Bencová** (zpěv), **David Smečka** (zpěv, kytara),

Jan Vápeník (zpěv, kytara), **Jan Sklenář** (zpěv, basová kytara), **Jakub Tvrdek** (zpěv a mj. fagot), **Pavčina Štorková** (zpěv, trubka), **Marta Zaoralová** (house), **Magdalena Ebba Pavlíčková** (saxofon), **Martin Sedláček** (zpěv, klávesy), **Ctirad Tomis** (bicí), **Matěj Anděl** (perkuse) a herci Klicperova divadla

BŘI MEDVĚDI

Proslulé fláky Honzy a Františka – legendárních představitelů českého folkového, country a trampského stylu – poprvé rozoznají festival Dream Factory Ostrava! Vezměte petrolejky, stánky na levnou krásu opět otvírají! A pokud na Hlubině zůstane na kameni kámen, čeká vás super tulácký ráno! Medvědí bratři, muži s nádhernými hlasy, krásně zahrají na své nástroje! Nebe modrý ještě smysl má!

Do strun svých kytar hrábnou **Jan Sklenář** (Jan) a **Jan Vápeník** (František)

DNES / SOBOTA 4. 6.

13:00 Důl Hlubina
Myška Klárka, Veverka Terka a Drak Karlík / Divadlo Ententyky

15:00 Důl Hlubina
Zlý jelen / Stará aréna

17:00 Divadlo Petra Bezruče
Medvědi
Klicperovo divadlo

17:00 Důl Hlubina – Vršek
Válka
Divadlo X10

19:30 Důl Hlubina – Koupelny
Dvojitý domov / z Čepa
Experimentální prostor NoD

21:30 Důl Hlubina – Vršek
Třetí lež
MeetFactory

22:30 Důl Hlubina
koncert těles Mastix a Bři medvědi
Klicperovo divadlo

ZÍTRA / NEDĚLE 5. ČERVNA

14:00 Důl Hlubina – Vršek
My děti ze stanice Zoo
Činoherní studio

16:30 Důl Hlubina – Koupelny
Vypravěč
Spitfire Company

19:00 Dům kultury města Ostravy
Richard III.
Klicperovo divadlo

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2016. Sobota 4. června, číslo páté. Šéfredaktor Dominik Melichar. Redakce: Tereza Hýsková, Kateřina Málková. Externí spolupráce Ivan Motýl. Fotografie: Lukáš Horký, Ondřej Durczak a archiv festivalu. Grafická úprava Lukáš Horký. Zpravodaj vydává festival Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu Tomáš Suchánek.